

Iran (27)

324 19/4-05

Udlændinge

Styrelsen

2/2005

DK

Om visse forbrydelser og straffe i Iran

Rapport fra fact finding mission til Teheran og Ankara

22. januar-29. januar 2005

København, April 2005

Udlændingestyrelsen
Ryesgade 53

2100 København Ø

Telefon: 35 36 66 00

Hjemmeside: www.udlst.dk

E-mail: dok@udlst.dk

Oversigt over fact finding-rapporter m.v. udgivet i 2004 og 2005

Fact-finding mission til Amman vedrørende asylrelevante forhold i **Irak**
Januar 2004: 1

Human rights and security in central and southern **Somalia**
Marts 2004 : 2

Politiske forhold, sikkerhedssituationen og menneskerettighedsforhold i **Afghanistan**
Juni 2004 : 3

Politiske forhold og menneskerettighedsforhold mv. i **Libyen**
November 2004 : 4

Joint British Danish Fact Finding Mission to Baghdad and Amman on Conditions in **Iraq**
November 2004 : 5

Joint British-Danish fact-finding mission to Abuja and Lagos, **Nigeria**
January 2005 : 1

Om visse forbrydelser og straffe i **Iran**
April 2005: 2

Indholdsfortegnelse

INDLEDNING OG KOMMISSORIUM	2
KILDERNE	3
DET IRANSKE RETSVÆSEN	4
UTROSKAB OG ANDEN SEKSUEL OMGANG MELLEM PERSONER, DER IKKE ER GIFT MED HINANDEN.....	6
ILLEGALT FORHOLD (ILLEGAL RELATION)	8
HOMOSEKSUALITET	8
INDTAGELSE AF ALKOHOL	9
KONVERTERING FRA ISLAM TIL EN ANDEN RELIGION.....	9
OVERTRÆDELSE AF BEKLÆDNINGSPÅBUDET	11
DEMONSTRATIONER OG ANDRE AKTIVITETER I OPHOLDSLANDET (SUR PLACE) VENDT MOD DET IRANSKE REGIME.....	11
TILBAGEVENDEN TIL IRAN AF MEDLEMMER AF MUJAHEDDIN KHALQ (MKO) ..	12
ANNEKS	13

Indledning og kommissorium

Det har længe været Udlændingestyrelsens ønske at kunne aflægge et besøg i Iran for at opdatere baggrundsmaterialet til brug for behandlingen af asylansøgninger fra iranske statsborgere. Da de britiske udlændingemyndigheder i Home Office havde samme ønske, blev det medio 2004 besluttet at foretage en fælles mission til Iran.

I forbindelse med visumansøgningen på den iranske ambassade i København blev det klart, at de iranske myndigheder ikke syntes en fælles britisk dansk mission var en god ide. Modviljen resulterede i, at de britiske deltagere blev nægtet visum til Iran.

Udlændingestyrelsen besluttede herefter i samråd med den danske ambassade i Teheran at gennemføre missionen alene, idet den danske del af delegationen havde fået udstedt visum

Delegationen opholdt sig i Teheran 22.-27. januar 2005 og fik en meget værdifuld hjælp af den danske ambassade, der havde udarbejdet mødeprogrammet og sørget for logistikken. Fra den 27. januar til 29. januar 2005 var delegationen i Tyrkiet for at drøfte situationen i Iran med UNHCR's kontor i Ankara.

Følgende kommissorium blev søgt besvaret under missionen:

"Building on previous co operation in conducting fact finding missions, the Country Information & Policy Unit (CIPU) of the UK's Immigration and Nationality Directorate and the Documentation and Research Division of the Danish Immigration Service have agreed to conduct this autumn a joint fact finding mission to gather information about the situation in Iran.

Due to the fact that during the last many years Iranian asylum seekers in UK and Denmark constitute a major part of the total number of asylum seekers and to the fact that the decision-making process in these cases has as a necessary prerequisite an intimate knowledge of the Iranian society and in particular how criminal law is implemented, a mission to Iran is assessed to be the most appropriate way to obtain necessary information.

The fact finding team will, to the extend possible, gather information on the implementation of the Sharia law in particular with reference to:

- the actual punishment for adultery and the extend to which the sentences are served;*
- whether the conditions of the Sharia law regarding testimonies and evidence in adultery cases actually are implemented;*
- whether bribing of witness and judges is common;*
- the actual punishment, if any, for conversion from Islam to Christianity and the extend to which the sentences are served;*
- whether the possible punishment for conversion actually differs with regard to which church that is involved;*
- the actual punishment, if any, for alcohol consumption;*

- *the actual punishment, if any, for participation in demonstrations abroad against the Iranian Government;*
- *the actual punishment, if any, for homosexuality and to which extend the sentences are served;*
- *whether the conditions of the Sharia law regarding testimonies and evidence in cases regarding homosexuality actually are implemented;*
- *other information as may become apparent which is relevant to the case processing of asylum applications from Iranian citizens in both equally the UK and Denmark.*

The delegation will during the visit to Iran try to obtain statistical material on the court cases where Sharia law in fact has been applied, i.e. how many Iranian citizens have during the last years served sentences due to the above-mentioned violations of Sharia.

With the expected assistance from the British and Danish Embassies in Teheran the delegation wants to get into contact with sources in the relevant Iranian ministries, for instance the Ministry of Justice, and in the court system. Further the delegation wants to gather information from representatives of independent organizations and journalists. Further from researchers and teachers at faculties of law of universities in Teheran. In this connection the delegation will be very interested to get into contact with the independent lawyer Mrs. Shirin Ebadi and her staff.

Finally, the delegation wants to have meetings with representatives of relevant Embassies who are expected to have information regarding the Iranian judicial system and legal usage."

Missionens hensigt var således ikke at belyse menneskerettighedssituationen i Iran, men alene at undersøge udvalgte problemstillinger, der ofte påræbes under sagsbehandlingen i Udlændingestyrelsen og Flygtningenævnet. Der udkommer jævnligt rapporter om menneskerettighedssituationen i Iran fra blandt andre FN, Amnesty International, Human Rights Watch, etc. Ønskes der en mere omfattende beskrivelse af situationen i Iran, skal der henvises til disse rapporter, som i øvrigt indgår i Udlændingestyrelsens baggrundsmateriale og som lægges til grund ved behandlingen af asylansøgninger fra iranske statsborgere.

Kilderne

"*Organisation for Defending Victims of Violence*" (ODVV) blev oprettet i forbindelse med afslutningen af Irans krig mod Irak, da der opstod behov for en organisation, der kunne hjælpe iranere, der var blevet ramt af krigen. Efterfølgende har organisationen udviklet sig til ledende menneskerettighedsorganisation i Iran. Organisationens har til hovedopgave at yde assistance til udsatte grupper i det iranske samfund som f.eks. kvinder, børn, flygtninge, mindretal, der er kommet i klemme eller har været udsat for vold i hjemmet, misbrug og lignende. Organisationens har hovedkontor i Teheran, hvor borgerne kan henvende sig og få hjælp. ODVV har kontakt med et antal advokater, der på organisationens vegne fører sager i tilfælde af brud på menneskerettighederne. Derudover har organisationen til opgave at uddanne dommere og politi i menneskerettigheder. Sådanne kurser finansieres blandt andet af UNDP, EU og vestlige ambassader. Bestyrelsen for ODVV er udpeget af den iranske regering.

"Islamic Human Rights Organisation", der blev oprettet i 1995, har til opgave at overvåge, at menneskerettighederne bliver overholdt i Iran. Organisationen blev oprettet på initiativ af den øverste leder af retsvæsenet, der har observatørstatus i bestyrelsen for organisationen. Organisationen har i et antal tilfælde kritiseret de iranske myndigheders forhold til menneskerettighederne. Blandt andre EU-kommissionen har i 2003 omtalt IHR's arbejde for at forbedre menneskerettighederne i Iran positivt.

"2 kvindelige forsvarsadvokater med mange års erfaring i retsager ved domstolene i Teheran" ønskede ikke at få deres navne refereret i rapporten. Begge havde i mange år ført retssager i Teheran blandt andet for klienter, der var anklaget for "moralske" forbrydelser. Advokaterne anvendes blandt andet af nogle vestlige ambassader i Teheran til udtalelser om retsforholdene.

"Mohammad Javad Shariat Bagheri, generaldirektør for det iranske retsvæsens internationale afdeling", havde arbejdet som dommer, inden han fik sin nuværende stilling. Han er refereret som officiel repræsentant for de iranske myndigheder og alene anvendt som kilde til de mere tekniske spørgsmål om retsvæsenet, straffelov og praksis.

"Mr. Javdan, direktør for konsularkontoret i det iranske udenrigsministerium", havde under mødet medbragt 2 juridiske medarbejdere med særlig viden om den iranske straffelov og praksis. De er anvendt som kilde til de mere tekniske spørgsmål om retsvæsenet, straffelov og praksis. Endvidere er udtalelserne om demonstrationer i udlandet medtaget, idet sådanne involverer de iranske ambassader og udenrigsministeriet.

Derudover er UNHCR (Teheran og Ankara), IOM (Teheran) og UNICEF (Teheran), samt i begrænset omfang vestlige ambassader blevet konsulteret.

Det iranske retsvæsen

Kilderne

Mohammad Javad Shariat Bagheri, generaldirektør for det iranske retsvæsens internationale afdeling oplyste, at retsvæsenet er uafhængigt af regeringen, herunder justitsministeriet. Retsvæsenet er direkte underlagt Khamenei, den "høje leder". Siden 1999 har retsvæsenets øverste chef været Mahmoud Hashemi Sharudi, der har gennemført en række reformer. For eksempel blev en egentlig anklagemyndighed genindført i februar 2002 og der er efterfølgende udnævnt en række statsadvokater. Ifølge kilden er der følgende domstole i Iran:

De forskellige domstole

1. Offentlige domstole: a) kriminalretter og b) civilretter
2. Revolutionsdomstole
3. Præstedomstol
4. Militærdomstol
5. Administrativ domstol
6. Appelretter

7. Højesteret

Kilden forklarede om fordelingen af sagsområderne ved de iranske domstole, at de offentlige domstole blandt andet behandler sager vedrørende utroskab, homoseksualitet, indtagelse af alkohol, konvertering, overtrædelse af påklædningspåbuddet etc.

Revolutionsdomstolene behandler sager vedrørende national sikkerhed, terrorisme, urigtige udtalelser om Khomeini og den høje leder, spionage og narkotikahandel. Ifølge kilden omhandlede 99% af revolutionsdomstolenes sager narkotikaforbrydelser.

Præstedomstolen behandler sager, hvor islamiske præster og andre religiøse personer har overtrådt loven.

Militærdomstolen behandler sager vedrørende militærfolk, herunder medlemmer af revolutionsgarden, Basij og lignende, har overtrådt gældende lov.

Som klageinstanser fungerer Appelretterne og Højesteret.

Samtlige kilder understregede, at alle domme afsagt i 1. instans kan påklages til en Appelret. Det gjaldt også domme afsagt in absentia. Alle sager af en vis vigtighed, herunder sager hvor der er blevet idømt dødsstraf eller andre fysiske straffe, kan yderligere påklages til Højesteret. Højesteret skal altid høres i sager, hvor der er blevet idømt en dødsstraf, uanset om der appelleres eller ej. Højesterets afgørelse kan under visse betingelser appelleres til den øverste chef for retsvæsenet.

I alle større byer eksisterer der domstole til at behandle sager i første instans. I alle provinshovedstæder er der Appelretter, og endelig har Højesteret sæde i Teheran.

1. instans domstolene beklædes af 1 dommer, i Appelretterne udgøres kollegiet af 3 dommere og Højesteret har et skiftende antal dommere afhængig af sagen karakter.

Dommerne og deres uddannelse

Mohammad Javad Shariat Bagheri, generaldirektør for det iranske retsvæsens internationale afdeling oplyste, at alle dommere i de forskellige domstole kan have 2 forskellige uddannelsesmæssige baggrunde. Den normale uddannelsesmæssige baggrund er en juridisk embedseksamen fra et universitet. Omkring 90% af dommerne har en universitetsuddannelse i jura. Omkring 10% af dommerne har en teologisk uddannelse fra et præsteseminarium. Uanset uddannelsesmæssig baggrund skal alle dommerkandidater, inden de får lov til at praktisere, gennemgå et 1-årigt dommerkursus afsluttet med eksamen. Kurset skal give kandidaten de nødvendige færdigheder til at kunne udøve dommerembedet på korrekt vis.

2 kvindelige forsvarsadvokater med mange års erfaring i retssager ved domstolene i Teheran oplyste, at omkring 40% af dommerne i civilretterne har teologisk baggrund. Der eksisterer også kvindelige dommere, som der efter den islamiske revolution, påny er blevet flere af. Korruption eksisterer blandt de iranske dommere. Det er således ikke helt ualmindelig, at dommerne kan bestikkes. Det gælder også i Appelretterne og måske også i Højesteret. Bestikkelsessagerne omhandler oftest sager med et økonomisk indhold, hvor parterne har store økonomiske interesser i sagens udfald. Den ene af advokaterne havde blandt andet ført en sag, hvor dommeren af modparten var blevet bestukket til at lade sagen falde ud til modpartens fordel. Dommeren havde herefter ladet sig pensionere, så det ikke var muligt at klage over ham. Dommeren forsøgte herefter at blive

advokat, hvilket dog blev afvist af advokatsammenslutningen på grund af mistanken om bestikkelse. Det var kildens konklusion, at bestikkelsesbeløbet generelt måtte være af en ganske betragtelig størrelse, idet dommeren i givet fald ville risikere at blive eksponeret i Appelretten eller eventuelt i Højesteret på grund af den forkerte afgørelse. Retsvæsnet's generalinspektorat havde i nogle tilfælde udstedt advarsler til dommere, der var mistænkt for at tage imod bestikkelse. I sager vedrørende utroskab og lignende var bestikkelse stort set ikke forekommende, idet der både nationalt og internationalt var stor bevågenhed overfor eventuelle domsfældelser, hvorfor risikoen for eksponering af dommeren ville være stor.

Organisation for Defending Victims of Violences internationale afdeling, oplyste, at alle de iranske dommere i dag undervises i menneskerettigheder. Nogle af de iranske dommere rejser til udlandet, herunder til Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol i Strassbourg og til FN's Menneskerettighedskommission i Geneve, for at lære mere om menneskerettigheder. Sådanne kurser finansieres blandt andet af UNDP, EU og den danske ambassade.

Forskellige vestlige ambassader i Teheran oplyste, at de hver især havde projekter om uddannelse af iranske dommere i blandt andet menneskerettigheder.

IOM i Teheran bekræftede, at de teologisk uddannede dommere måtte bestå en eksamen i civil-og strafferet, førend de fik lov til at praktisere.

Utroskab og anden seksuel omgang mellem personer, der ikke er gift med hinanden

Lovgrundlaget

Seksuel omgang mellem en mand og en kvinde, der ikke er gift med hinanden, herunder utroskab, er i henhold til den iranske straffelov en forbrydelse, der under visse betingelser kan straffes med døden.

Straffeloven § 63 definerer forbrydelsen. §§ 68-75 omhandler beviskravet. §§ 98-106 omhandler eksekvering af dommen.

Beviskravet

Især forståelsen af § 105 i straffeloven har ikke været entydig. Udenrigsministeriet har f.eks. i et notat af 11. juni 1999 blandt andet oplyst følgende: "Forbrydelsen anses som værende bevist, såfremt dommeren, udfra sit kendskab til islamisk ret, finder, at dette er tilfældet, jf. art. 105. Denne regel, der ikke har nogen direkte baggrund i Koranen, er udtryk for, at der er tildelt dommeren betydelige skønsmæssige beføjelser. Bestemmelsen giver ikke den enkelte dommer fuldkommen frie hænder, idet det kræves, at afgørelsen skal være begrundet. Denne begrundelse skal normalt have baggrund i eksisterende retsnormer".

UNHCR i Ankara oplyste hertil, at man anså dommerens kendskab som tilstrækkeligt bevis til, at der kunne fældes en dødsdom.

Heroverfor står imidlertid, at § 105 ikke står under kapitlet om beviskrav i straffeloven, men derimod under kapitlet om eksekvering af dommen. Heller ikke ordlyden af § 105 tyder umiddelbart på, at paragraffen har noget med beviskravet at gøre. Ordlyden er følgende " (Where)

public or private rights (are violated), by stating his reasons, the judge can make a judgement according to his knowledge (of Islamic law). Execution of penance where the public rights are violated does not require any person's request, but when private rights are violated the execution of the penance must be at the request of the plaintiff“.

Da den korrekte forståelse af § 105 er af betydning for, i hvilket omfang det er muligt for de iranske domstole at idømme dødsstraf for utroskab og lignende, rejste delegationen problemstillingen for samtlige kilder:

Kilderne

Mohammad Javad Shariat Bagheri, generaldirektør for det iranske retsvæsens internationale afdeling, oplyste, at dommerens kendskab til islamisk ret eller til sagens omstændigheder aldrig kunne træde i stedet for beviskravene omtalt i straffeloven. Det fornødne bevis var enten, at begge parter foran dommeren 4 af hinanden uafhængige gange tilstod forbrydelsen (§ 68), eller at 4 mænd subsidiært 3 mænd og 2 kvinder havde været øjenvidner til forbrydelsen og aflagde vidnesbyrd herom foran dommeren (§ 74). Ingen iranske domstol ville kunne idømme dødsstraf for utroskab og lignende, med mindre beviskravet var opfyldt. Var der eventuelt sket en fejl i 1. instansen, ville Appelretten eller Højesteret rette fejlen. Ikke alene var det nødvendige beviskrav anført i straffeloven, men kravene gik tilbage til Muhammed selv og var anført i Koranen.

Mr. Javdan, direktør for konsularkontoret i det iranske udenrigsministerium, oplyste, at efterforskning af sager om ulovlig seksuel samkvem forudsatte en anmeldelse fra en privatperson. Politiet ville ikke af egen drift iværksætte en efterforskning, men mindre forbrydelsen var sket i fuld offentlighed. Dette fremgik af strafferetsplejelovens § 43. Det nødvendige beviskrav var enten parternes tilståelse eller mindst 3 mænd og 2 kvinders vidnesbyrd. Dommerens egen kendskab var ikke tilstrækkeligt bevis. En dommer kunne alene fælde dødsdom i sådanne sager, når der enten forelå vidnesbyrd eller tilståelse. Seksuel samkvem, der var ulovlig efter iransk ret, men som var blevet begået i udlandet, kunne ikke pådømmes af en iransk domstol.

Organisation for Defending Victims of Violences internationale afdeling, oplyste, at det var meget svært at bevise seksualforbrydelser i retten. En dødsdom forudsatte vidner eller tilståelse. Dommerens egen skøn var ikke tilstrækkeligt bevis. Der skal ske en anmeldelse fra en privatperson, der føler sig krænket, førend retten kan behandle sagen. Det kunne ske, at 1. instansen afsagde en fejlagtig dom. Den dømte havde imidlertid en frist på 20 dage til at anke sagen til Appelretten. Højesteret ville altid undersøge sager, hvor der var faldet dødsdom. Ingen dødsdom kunne eksekveres, førend Højesteret havde sanktioneret dommen.

2 kvindelige forsvarsadvokater med mange års erfarings i retssager ved domstolene i Teheran oplyste, at i sager om utroskab og anden ulovlig seksuel samkvem mellem en mand og en kvinde, var det alene tilståelser foran dommeren eller 4 mandlige vidner, subsidiært 3 mandlige vidner og 2 kvindelige vidner, der var tilstrækkelig bevis for en domsfældelse. Det var helt udelukket, at dommerens kendskab eller skøn kunne træde i stedet for tilståelsen eller vidnesbyrdet. Desuden var det en forudsætning for domsafsigelsen, at samlejet var fuldbudet.

Islamic Human Rights Commission oplyste, at der eksisterede 3 slags beviser i sager om ulovlig seksuel samkvem:

- begge parter personlige tilståelser i retssalen

- øjenvidner
- lægeerklæringer

Dommerens kendskab kunne også indgå i bevismaterialet, men kunne ikke træde i stedet for tilståelser og vidnesbyrd. Relevante lægeerklæringer i sagen ville alene kunne være dokumentation for, at den mandlige parts sæd befandt sig i den kvindelige parts vagina. Da sæden efter det oplyste ikke kunne spores, hvis der gik mere end 20 minutter efter fuldbyrdelsen af samlejet, forudsatte en lægeerklæring herom, at parret var blevet grebet på fersk gerning og straks derefter blev undersøgt af en læge. I praksis var det stort set umuligt at bevise ulovlig seksuel samkvem. De domme, der faktisk blev afsat i sådanne sager, byggede derfor på tilståelser.

Straffene

Mohammad Javad Shariat Bagheri, generaldirektør for det iranske retsvæsens internationale afdeling oplyste, at straffen for ulovlig seksuel samkvem var stening eller 100 piskeslag. Der var udstedt et moratorium for stening, der ikke havde fundet sted i de sidste 3 år.

Mr. Javdan, direktør for konsularkontoret i det iranske udenrigsministerium oplyste, at selv om der fortsat blev afsagt domme om piskestraf, blev disse sjældent ført ud i livet. I stedet blev de som hovedregel konverteret til en bøde.

Organisation for Defending Victims of Violences internationale afdeling oplyste, at prostituerede selvsagt risikerede at blive idømt en straf for ulovlig seksuel samkvem, herunder dødsstraf. Højesteret omgjorde 95% af dødsdommene og dømte i stedet fængselsstraf eller piskestraf, med mindre man helt afviste sagen og løslod den dømte.

Illegalt forhold (illegal relation)

Et illegalt forhold er et forhold mellem en mand og en kvinde, der ikke er gift med hinanden, og hvor der ikke er bevis for, at der er foregået et seksuelt forhold. For eksempel ved at de pågældende kysser hinanden eller ligger sammen uden at gennemføre et samleje.

Lovgrundlaget

§ § 627-28 i straffeloven hjemler op til 99 piskeslag eller fra 10 dage til 2 måneders fængsel.

Kilderne

Organisation for Defending Victims of Violences internationale afdeling oplyste, at den normale straf for at have et illegalt forhold var tilbageholdelse i 24 timer.

Homoseksualitet

Lovgrundlaget

Straffeloven definerer i § 108 sodomi (seksuelt samkvem mellem mænd). § 110-113 foreskriver straffe, herunder dødsstraf for sodomi og §§ 114-120 bevisbyrden. §§ 120-126 beskriver yderlige straffe/tilgivelse for seksuelle forhold mellem mænd.

I henhold til straffeloven er homoseksualitet mellem mænd en alvorlig forbrydelse, der, såfremt der foreligger det nødvendige bevis eller tilståelse, kan udløse dødsstraf. Det fornødne bevis er ifølge § 114 tilståelser overfor dommeren eller 4 mænds vidnesbyrd. Derudover foreskriver § 120: "... At dommeren kan træffe afgørelse i henhold til sin egen viden, som er baseret på almen viden og omdømme.

Kilderne

2 kvindelige forsvarsadvokater med mange års erfarings i retssager ved domstolene i Teheran oplyste, at såfremt dommeren havde indgående kendskab til homoseksualiteten, kunne dette kendskab være et tilstrækkeligt vidnesbyrd for domsfældelse.

Islamic Human Rights Commission oplyste, at homoseksualitet begået under private former ikke ville blive straffet. Foregik det derimod i det offentlige rum og skabte forargelse, kunne der ske retsforfølgelse. Straffen ville enten blive piskeslag eller en bøde. Det forudsatte imidlertid, at kravet om bevis var opfyldt.

UNHCR i Ankara oplyste, at dommerens kendskab til sagens omstændigheder i sager om homoseksualitet kunne være tilstrækkeligt bevis.

Indtagelse af alkohol

Lovgrundlaget

Ifølge straffelovens §§ 165-175 er straffen for indtagelse af berusende drikke 80 piskeslag. Efter at have været dømt mindst 3 gange for forholdet, kan en 4. gang medføre dødsstraf.

Kilderne

Mr. Javdan, direktør for konsularkontoret i det iranske udenrigsministerium, oplyste, at offentlig indtagelse af alkohol kan medføre en bødestraf og eller en tilbageholdelse på 2-3 dage. Selvom der i teorien kan blive idømt en piskestraf, ville denne straf ikke længere blive anvendt i praksis.

Organisation for Defending Victims of Violences internationale afdeling, oplyste, at offentlig indtagelse af alkohol er en forbrydelse. Indtagelse af alkohol i private hjem anses i praksis ikke længere for at være en forbrydelse.

Islamic Human Rights Commission oplyste, at myndighederne i dag indtager en afslappet holdning til indtagelse af alkohol. Alene hvis indtagelsen forstyrrer offentligheden, vil en straffesag blive rejst.

Konvertering fra islam til en anden religion

Lovgrundlaget

Den iranske straffelov omtaler ikke konvertering fra islam til en anden religion (apostasi/frafald) som et strafbart forhold. Ifølge den iranske forfatnings § 36 kan straffe alene blive pådømt og eksekveret af en kompetent domstol og i overensstemmelse med lovene. (Penal judgements can only be passed by and enforced through a competent court in accordance with law). § 167 anfører

imidlertid at "A judge shall be required to try to find out the verdict of every lawsuit in codified laws; if he fails to find out, he shall render a verdict on the matter under consideration based on authentic Islamic sources or authoritative Fatwas. He may not refrain from dealing with the case and render a judgement on the pretext of silence, inadequacy or brevity of or contradiction in codified law". Den umiddelbare modsætning mellem forfatningens § 36 og § 167 gør lovgrundlaget usikkert

På trods af at apostasi ikke er omtalt i straffeloven, omtales det i den iranske presselovs § 26: "...enhver, der fornærmer islam og dets helligsteder i pressen og dette medfører apostasi, vil blive dømt for apostasi. Hvis det ikke medfører apostasi, vil vedkommendes blive pådømt af en religiøs dommer i henhold til straffeloven". Straffen for apostasi omtales ikke i presseloven. I § 29 i loven om valg til islamiske råd og til borgmestre anføres det, at kandidater, der er dømt for apostasi, ikke kan blive opstillet. Apostasi er også omtalt i Koranen, men heller ikke her anføres nogen straf.

Afdøde ayatollah Khomeini skrev følgende i en fatwa (Tarjomeh Tahrir ol Vasileh: Forståelse og tolkning af veje og/eller metoder) "A national apostate will be caused to repent and in case of refusing to repent will be executed. And it is preferable to give a three-day reprieve and to execute him on the fourth day if he refused". Ifølge en anden afhandling af Khomeini (A clarification of Questions) er det nødvendige bevis for at kunne idømme straf for apostasi, at den anklagede erkender at have konverteret, og at 2 mænd bevidner det. En revolutionsdomstol anvendte i 1996 Khomeinis afhandling til at idømme en person, der havde konverteret fra islam til bahaiismen, dødsstraf. Højesteret omstødte imidlertid dommen under henvisning til, at revolutionsdomstolen ikke havde jurisdiktion i sagen.

Kilderne

Mohammad Javad Shariat Bagheri, generaldirektør for det iranske retsvæsens internationale afdeling, oplyste, at det iranske retsvæsen ikke have noget kendskab til sager vedrørende konvertering fra islam til en anden religion. Ingen ville blive dømt for at konvertere fra islam til en anden religion. Imidlertid var der nogle få sager vedrørende proselytisme (aktiv mission), hvor kristne missionærer har forsøgt at omvende muslimer til kristendommen.

Mr. Javdan, direktør for konsularkontoret i det iranske udenrigsministerium, oplyste, at han ikke kendte til, at der eksisterede straffesager vedrørende apostasi. En forudsætning for, at der kunne idømmes en straf herfor var, at den anklagede overfor dommeren erkendte at have konverteret. Uden anmeldelse ville det iranske politi ikke af egen drift efterforske sager om konvertering

Organisation for Defending Victims of Violences internationale afdeling oplyste, at der var meget få sager om apostasi. I teorien kunne der idømmes dødsstraf, men i praksis var dette næsten umuligt, da en forudsætning for domsfældelse var, at den anklagede i retten erkendte at have konverteret fra islam til en anden religion. Hvis den pågældende gjorde det, ville han normalt blive betragtet som sindssyg, og sindssyge kunne ikke dømmes til døden. Derimod var det nemmere at idømme straf for proselytisme, hvor bevisbyrden alene krævede vidner og ikke tilståelse. Kilden kendte ikke til nogle verserende retssager, hvor kristne missionærer var anklaget for at have forsøgt at omvende muslimer til kristendommen, men i de første år efter revolutionen havde der været sådanne sager.

2 kvindelige forsvarsadvokater med mange års erfarings i retssager ved domstolene i Teheran oplyste, at konvertering fra islam til kristendommen generelt ikke ville blive straffet af de iranske

domstole. Politiet ville ikke af egen drift begynde efterforskning af sådanne sager. En forudsætning for at der kunne falde dom i sager om apostasi var, at den anklagede i retten erkendte sin skyld. Var der ikke nogen tilståelse, var det ikke muligt at idømme en straf. Imidlertid ville det være muligt at idømme en straf, når der var tale om aktive forsøg på at omvende muslimer til kristendommen, idet vidner her var tilstrækkelig bevisbyrde.

Overtrædelse af beklædningspåbuddet

Det iranske påklædningspåbud for kvinder har udgangspunkt i Koranen, hvorefter kvinder skal dække deres hår og nakke fuldstændigt, bære en dragt/frakke, der ikke afslører kroppens former, bære lange bukser og strømper. Påklædningspåbuddet gælder ikke, når kvinder alene er sammen, og når kvinden alene er sammen med ægtefælle, far, sønner, nevøer, tjenere og mindre drengebørn. Påklædningspåbuddet er ikke omtalt i straffeloven.

Lovgrundlaget

§ 628, stk. 1 i straffeloven hjemler for kvinder, som viser sig på offentlige steder uden islamisk påklædning en fra 10 dage til 2 måneders fængselstraf eller en bøde.

Kilderne

UNHCR i Ankara oplyste, at man havde noteret sig, at påklædningspåbuddet blev overholdt strikt i byen Bam, hvor UNHCR- medarbejdere havde bistået under oprydningen efter jordskælvet i 2004.

Mr. Javdan, direktør for konsularkontoret i det iranske udenrigsministerium, oplyste, at påklædningspåbuddet ikke længere rigoristisk kræves overholdt. Myndighederne accepterede, at kvinder bar make up. Delegationen kunne se, ifølge kilden, se, hvordan kvinderne gik klædt i Teheran.

(Delegationen bemærkede sig under opholdet i Teheran, at alle kvinder bar tørklæde/slør udendørs. Ofte sad tørklædet så langt tilbage i nakken, at en stor del af håret kunne ses. Mange af kvinderne havde farvet hår og bar make-up). Nogle kvinder på restauranter tog tørklædet af for at rette på håret.

UNHCR i Teheran oplyste, at det i vintersæsonen 2003-2004 var muligt for kvindelige skiløbere på skisportsstederne at løbe på ski uden hovedbeklædning. Det var imidlertid blevet ændret i indeværende sæson, hvor kvinder igen skulle bære hovedbeklædning. Ikke nødvendigvis tørklæde, men f.eks. en hue.

Demonstrationer og andre aktiviteter i opholdslandet (sur place) vendt mod det iranske regime

Kilderne

Mr. Javdan, direktør for konsularkontoret i det iranske udenrigsministerium, oplyste, at en iransk statsborger, der i udlandet havde udført ikke-voldelige aktioner, som f.eks. deltaget i demonstrationer vendt mod det iranske styre, ikke ville blive straffet ved en tilbagevenden til Iran. Sådanne personers betydning for den iranske stats sikkerhed var så ubetydelig, at der ikke vil blive

brugt ressourcer på at retsforfølge dem. For eksempel var et antal medlemmer af Mujaheddin Khalq, der jo var en af de største modstandsorganisationer i udlandet, vendt tilbage til Iran uden at blive straffet eller retsforfulgt.

Organisation for Defending Victims of Violences internationale afdeling, oplyste, at såfremt demonstrationen var organiseret af en af de store oppositionsgrupper, og asylansøgeren havde deltaget i selve organiseringen, kunne den pågældende ved en tilbagevenden til Iran risikere at blive strafferetligt forfulgt. Hvis demonstrationen var en individuel manifestation fra asylansøgerens side, ville vedkommende ikke risikere straf ved en tilbagevenden.

Tilbagevenden til Iran af medlemmer af Mujaheddin Khalq (MKO)

Kilderne

UNHCR i Teheran oplyste, at 58 medlemmer af den iranske modstandsorganisation MKO frivilligt var vendt tilbage til Iran. Tilbagereisen var organiseret af ICRC. UNHCR havde ingen oplysninger om, at de hjemvendte var blevet udsat for forfølgelse.

UNHCR i Ankara oplyste, at ikke-profilerede medlemmer af Mujaheddin Khalq var vendt tilbage til Iran. Man havde ingen oplysninger om, at de pågældende skulle være blevet forfulgt, herunder retsforfulgt.

Organisation for Defending Victims of Violences internationale afdeling, oplyste, at mange medlemmer af Mujaheddin Khalq var vendt tilbage til Iran uden at opleve problemer af strafferetlig karakter.

IOM i Teheran bekræftede, at Mujaheddin Khalq medlemmer var vendt tilbage til Iran først og fremmest fra Irak. Kilden var ikke bekendt med, at de tilbagevendte var blevet udsat for repressalier. IOM havde monitoreret tilbagevendelsen af et antal afviste iranske asylansøgere fra UK. Ingen var ifølge kilden blevet forfulgt.

Anneks

Udvalgte dele af den iranske straffelov:

DEN ISLAMISKE STRAFFELOV ¹⁾

Vedtaget den 30. juli 1991 samt senere revisioner

1)

a. Offentliggjort i den officielle avis nr. 13640, dateret 1. januar 1992

b. loven om forlængelse af prøveperioden for den islamiske straffelov, vedtaget den 3. marts 1997

§ 1: Prøveperioden for den islamiske straffelov, vedtaget af det islamiske parlaments Retsudvalg den 30. juli 1991, forlænges i 10 år.

2. BOG: HODUD ^{1), a)}

1. sektion: Zena, hvis straf er fastsat af Gud og nedfældet i Koranen (Illegitimt samleje) ^{b)}

1. kapitel: Definition af "zena" og konsekvenserne herom

§ 63 Illegitimt samleje består af et samleje mellem en mand og en kvinde, hvilket i sagens natur er forbudt ^{c)}. Dette gælder tillige analt samleje og ligeledes samleje som følge af en fejltagelse ^{d)}.

§ 64 Illegitimt samleje medfører kun straf såfremt den mandlige deltager og den kvindelige deltager er myndige, i normal sindstilstand og selvbestemmende ²⁾ og er klare over deres handling og dommen herfor ³⁾.

1) Kommentar nr. 7/5973 af den 1. februar 1986 (kommentering foretages af højesterets rets-specialisters udvalg, når der er uenighed mellem 2 dommere om en lovbestemmelse i lavere retsinstanser. Kommentarerne er ikke bindende, men dommerne følger dem ved deres afgørelser. Tolk): Straffelovens bestemmelser vedrørende "hodud" (straffe fastsat af gud. Tolk) og "ghesas" (straffe for drab. Tolk) er formuleret specifikt. Derfor kan der ikke dømmes til disse straffe med henvisning til en sammenlignelig overtrædelse.

Kommentar nr. 7/8204 af den 25. januar 2003: For alle Hodud overtrædelser gælder, at såfremt vidneforklaringer og tiltaltes tilståelser ikke foreligger i fornødent omfang, kan der ikke dømmes til straf. Retten skal fastsætte straffen under hensyntagen til sagens dokumenter, herunder tiltaltes tilståelse. Såfremt der ikke findes tilstrækkelige beviser for overtrædelsen frikendes tiltalte.

Om visse forbrydelser og straffe i Iran

- 2) Dom nr. 16 af den 20. juni 1995: Forhold 2: Med hensyn til illegitimt samleje med incest karakter, bemærkes, at parternes oprindelige forklaringer og begivenhedens beskrivelse, viser, at det ikke er godtgjort, at den tiltalte kvinde var selvbestemmende og var indforstået med det passerede. Betingelserne anført i den islamiske straffelovs § 64, som er nødvendige for at dømme til straf for illegitimt samleje, er således ikke opfyldt.
- 3) Dom nr. 14 af den 27. oktober 1998, række.21/77: Det bemærkes, at tiltalte nægter at have begået illegitimt samleje. Han har forklaret, at han har indgået "sigheh" (tidsbegrænset vielse, tolk) med Fatimeh (resten er ikke oversat, tolk)
-

Tolkensbemærkninger:

- a. "Hodud" er den juridiske betegnelse for straffe, eller overtrædelser, hvis straffe er bestemt af Gud og nedfældet i Koranen, og straffen kan således ikke reduceres eller ændres af en dommer. Alle straffe nævnt i nærværende 2. bog "Hodud", er straffe, der er bestemt af gud. "Hodud" er en flertals betegnelse. Ettallet hedder "hadd". "Hodud" omfatter ikke drab, som er behandlet i straffelovens 3. bog: Ghesas
- b. Se under § 63
- c. "Zena" gengives ofte fejlagtigt som "utroskab". Den korrekte gengivelse efter tolkens opfattelse er "illegitimt samleje" og det omfatter utroskab, men derudover samleje mellem en moder og hendes søn, mellem en fader og hans datter, mellem søskende, mellem en kvinde og hendes svigersøn osv., mellem en mand og en kvinde, som ikke er gift med hinanden og er heller ikke gift med andre.
- d. "Samleje ved fejltagelse" kan for eksempel omfatte et forhold, hvor en mand gennemfører samleje med en sovende kvinde i den tro, at hun er hans hustru.

§ 65 Såfremt en mand eller kvinde er klar over, at samleje med den anden person er illegitimt, men modparten ikke er klar over det og tror, at samlejet er legitimt, er det kun den person, som var klar over det, som bliver dømt for illegitimt samleje.

§ 66 Såfremt en mand eller kvinde, som har begået samleje påstår, at de gjorde det ved en fejltagelse og i uvidenhed, og såfremt det er sandsynligt, at påstanden er sandfærdig, ^{godtages} påstanden, uden at der er vidner og uden at vedkommende sværger. Straffen bortfalder.

§ 67 Såfremt den mandlige deltager i illegitimt samleje eller den kvindelige deltager påstår, at han/hun var imod samlejet, bliver påstanden godtaget, medmindre det modsatte kan bevises.

2. kapitel: Bevisførelse i retten for illegitimt samleje

§ 68 Såfremt en mand eller kvinde tilstår 4 gange overfor en dommer, at han/hun har begået illegitimt samleje, bliver pågældende dømt til straf for illegitimt samleje. Såfremt pågældende tilstår færre end 4 gange, nedsættes straffen.

§ 69 Tilståelsen er gyldig kun såfremt den tilstående er myndig, i normal sindstilstand, selvbestemmende og truffet beslutning herom.

§ 70 Tilståelsen skal være klar og den skal fremstå rimeligt sandfærdig.

§ 71 Såfremt en person tilstår at have begået et illegitimt samleje og senere nægter det – hvis det drejer sig om et illegitimt samleje, som medfører dødsstraf eller henrettelse ved stenkastning -

bortfalder straffen. I modsat fald, vil en benægtelse efter tilståelse ikke føre til bortfald af straffen.

- § 72 Såfremt en person tilstår og senere angrer et illegitimt samleje, som medfører korporlig straf, kan dommeren enten anmode Vali Amr (lederen af Iran's juridiske styrker, tolk)^{e)} om benådning eller dømme pågældende til korporlig straf.
- § 73 En kvinde, som ikke har en ægtemand, men er gravid, kan ikke straffes for illegitimt samleje, udelukkende på grund af hendes graviditet, medmindre det kan bevises efter nærværende lovs bestemmelser for bevisførelse, at hun har begået illegitimt samleje.
- § 74 Illegitimt samleje, uanset om det medfører dødsstraf ved stenkastning eller straf ved piskning, skal bevises ved 4 mandlige, retfærdige vidner eller 3 mandlige, retfærdige vidner og 2 kvindelige, retfærdige vidner.
- § 75 Såfremt et illegitimt samleje kun medfører straf ved piskning, kan forholdet tillige bevises ved 2 mandlige, retfærdige vidner og 4 kvindelige, retfærdige vidner.
- § 76 3 kvindelige vidner alene og 1 mandlig, retfærdigt vidne beviser ikke indgåelse af et illegitimt samleje. Tværtimod, ovennævnte vidner vil blive korporligt straffet efter lovens bestemmelser for falsk beskyldning for illegitimt samleje.
- § 77 Vidnernes forklaringer skal være klare, utvetydige og baseret på egne observationer. Vidneforklaringer baseret på formodninger er ikke gyldige.
- § 78 Når vidnerne afgiver forklaringer om detaljer for hvad de har observeret, må der ikke være divergenser i deres forklaringer med hensyn til tidspunkt og sted og lignende. Såfremt der er modstridende oplysninger i deres forklaringer, bliver det ikke bevist, at der er sket et illegitimt samleje, og derudover bliver vidnerne dømt til korporlig straf for falsk beskyldning for illegitimt samleje.
- § 79 Vidnerne skal afgive forklaring i umiddelbar fortsættelse af hinanden. Hvis nogen af vidnerne afgiver forklaring og de andre ikke giver møde for at afgive forklaring, eller ikke afgiver forklaring, er illegitimt samleje ikke bevist. I så fald bliver vidnet korporligt straffet for at have afgivet falsk forklaring om illegitimt samleje.

Tolkensbemærkninger:

- e. "Vali Amr" er lederen af leder af Irans retsvæsen, som er bemyndiget af den åndelige leder (Khamenei) til bl.a. at benåde personer, som er dømt efter visse lovbestemmelser, herunder § 72. Benådningen skal ske under bestemte betingelser.

- § 80 Straffen for illegitimt samleje effektueres omgående, med undtagelse af forhold nævnt i følgende §§.
- § 81 Såfremt en mand eller en kvinde angrer inden vidnerne aflægger forklaringer, bortfalder straffen. Straffen bortfalder ikke, såfremt pågældende angrer efter vidnerne har aflagt forklaring.

3. kapitel: straffen for forskellige typer for illegitimt samleje

§ 82 Straffen for følgende typer af illegitimt samleje er døden og der er ingen forskel mellem unge og gamle, gifte eller ugifte:

- a. illegitimt samleje med nære "moharem nesbi" (familiemedlemmer eller visse nære slægtninge, tolk).
- b. Samleje med stedmoder, som medfører dødsstraf for den, der indleder samlejet.
- c. Illegitimt samleje mellem en ikke-muslim og en muslimsk kvinde, medfører dødsstraf for den mandlige deltager.
- d. Illegitimt samleje begået af en mand mod en uvillig kvinde, medfører dødsstraf for den mandlige deltager, som har begået illegitimt samleje mod en kvinde, trods hendes modvilje.

§ 83 Straffen for illegitimt samleje under følgende forhold er henrettelse ved stenkastning:

- a. Illegitimt samleje begået af en gift mand, dvs. en mand, som er gift med sin hustru ved varig vielse, og han har haft samleje med sin hustru mens han var i normal sindstilstand og han adgang til samleje med hende, når han vil.
- b. Illegitimt samleje mellem en gift kvinde, som er varigt gift med sin ægtemand, hvor ægtemanden har haft samleje med sin hustru mens hustruen var i normal sindstilstand og hun har mulighed for at have samleje med sin ægtemand.

Stk. (1): Illegitimt samleje mellem en gift kvinde og en ikke myndig (dreng) medfører piskestraf.

§ 84 En gammel mand eller en gammel kvinde, som begår illegitimt samleje straffes med piskning fulgt af henrettelse ved stenkastning.

§ 85 En "rajii-skilsmisse" ¹⁾ inden udløb af "eddeh-perioden" ²⁾ betyder ikke, at ægtefællerne ikke er gifte. Men en "baen-skilsmisse" ³⁾ betyder, at ægtefællerne ikke længere er gifte.

§ 86 Hvis illegitimt samleje er begået af en mand eller en kvinde, som er gift ved varig vielse, men som på grund af rejse, fængsling og lignende lovlige grunde ikke har kontakt med sin ægtefælle, medfører dette ikke henrettelse ved stenkastning.

§ 87 En gift mand, som begår illegitimt samleje, uden penetration, dømmes til piskning, barbering af hovedet og forvisning i 1 år.

§ 88 Straffen for illegitimt samleje begået af en ugift mand eller ugift kvinde er 100 piskeslag.

§ 89 Såfremt en person, som er dømt for at have begået illegitimt samleje, men hvis straf endnu ikke er effektueret, igen begår illegitimt samleje, hvis straf er den samme som den forrige straf, gentages straffen ikke. Men hvis de 2 sanktioner er forskellige, for eksempel er den ene

straf piskning og den anden straf henrettelse ved stenkastning, bliver piskningen effektueret, forinden henrettelse ved stenkastning.

Tolkens bemærkninger

En "Rajii-skilsmisse" er en type skilsmisse, hvorved ægtemanden inden for en periode på 3 måneder (eddeh-perioden) kan genoptage samlivet blot ved at se sin fraskilte hustru. En "baen-skilsmisse" er definitiv og kan ikke annulleres ved at ægtefællerne ser hinanden.

- § 90 Såfremt en mand eller en kvinde begår illegitimt samleje flere gange og bliver straffet hver gang, bliver pågældende dræbt efter 4. gang.
- § 91 En kvinde bliver ikke straffet under graviditet eller i barselperioden. Ligeledes efter hun har født, såfremt barnet ikke har nogen værge og der er fare for, at barnet vil dø, bliver kvinden ikke straffet. Men hvis der bliver fundet en værge for barnet, straffen udført.
- § 92 Såfremt udførelse af piskestraf udgør en fare for en kvindes barsel eller for spædbarnet, udsættes udførelse af straffen til risikoen er bortfaldet.
- § 93 Såfremt en syg person eller en kvinde under menstruation er dømt til henrettelse eller død ved stenkastning, effektueres dommen, men hvis pågældende er dømt til piskning, udsættes udførelse af straffen indtil sygdommen eller menstruationen er forbi
- Stk. (1): Menstruation forhindrer ikke udførelse af straffen.
- § 94 Såfremt der ikke er udsigt til, at en syg person bliver rask og den religiøse dommer finder det acceptabelt, at den syge person kan straffes, bliver pågældende pisket kun 1 piskeslag med en pisk, som består af 100 enheder, selv om ikke alle enhederne rør ved den dømtes krop.
- § 95 Såfremt den person, som er dømt til straf bliver sindssyg eller vender islam ryggen, bliver han ikke fri for straf.
- § 96 Piskestraf må ikke udføres, hvor det er meget varmt eller meget koldt.
- § 97 Straffen kan ikke udføres i områder, der tilhører islam's fjender.

4. kapitel: Metoden for udførelse af straffe

- § 98 Såfremt en person bliver dømt til flere straffe, skal straffene effektueres således, at det ikke bliver umuligt at effektuere de andre straffe. For eksempel hvis en person bliver dømt til piskning og død ved stenkastning, skal piskning effektueres først, fulgt af dødsstraf ved stenkastning.
- § 99 Såfremt en person begår illegitimt samleje og dette bevises ved pågældendes tilståelse, skal dødsstraffen ved stenkastning effektueres således, at den religiøse dommer kaster den første sten fulgt af andre personer. Såfremt beviset består af vidnernes udsagn, skal vidnerne kaster de første sten, bagefter dommeren, fuldt af andre personer.

Stk. (1): Den religiøse dommers eller vidnernes fravær og deres manglende kastning af de første sten forhindrer ikke effektivering af straffen, og straffen skal udføres under alle omstændigheder.

- § 100 En man, som har begået illegitimt samleje, skal piskes i stående stilling, uden anden påklædning end en klædestykke, som dækker hans underliv. Piskning udføres med kraft og over hele kroppen, undtagen hoved, ansigt og penis. En kvinde, som har begået illegitimt samleje, skal piskes i siddende stilling med hendes beklædning lukket omkring hende.
- § 101 Det er hensigtsmæssigt, at den religiøse dommer informerer befolkningen om tidspunktet for udførelse af straffen og det er nødvendigt, at mindste 3 troende personer er til stede under udførelse af straffen.
- § 102 Dødsstraf med stenkastning for en mand udføres mens han er begravet ned til hans liv, og for en kvinde mens hun er begravet til under brystet.
- § 103 Såfremt det lykkes en person, som er dømt til dødsstraf med stenkastning, at flygte, og beviset for pågældendes forbrydelse har været vidneudsagn, returneres pågældende til hullet for at blive dræbt ved stenkastning. Men hvis beviset for pågældendes forbrydelse har været tilståelse, returneres pågældende ikke.
- Stk. (1): Såfremt en person, som er dømt til piskestraf flygter, returneres pågældende under alle omstændigheder, for at blive pisket.
- § 104 De sten, som bruges til dødsstraf med stenkastning må ikke være så stor at den dømte bliver dræbt efter 1 eller 2 slag. Men stenene må heller ikke være så små, at de ikke kan betegnes som sten.
- § 105 Den religiøse dommer (dommeren, tolk) kan behandle sager vedrørende Gud's ret samt menneske's ret ⁽¹⁾, og dømme til Guds' straf (hadd, tolk), i henhold til sin egen viden ⁽²⁾, og dommeren skal dokumentere sin viden. At dømme til straf med Gud's straf i sager vedrørende Gud's ret er ikke betinget af en forurettet's ansøgning, men i sager vedrørende menneske's ret, er dommen om straf betinget af en forurettet's ansøgning.
- § 106 Illegitimt samleje begået på hellige dage, herunder religiøse festdage, i måneden Ramadan og om fredage og i hellige steder, herunder moskeer, straffes med den straf, som er bestemt af gud og anført i Koranen ("hadd", tolk), endvidere med en straf, der fastsættes af dommeren.
- § 107 Det er ikke nødvendigt, at vidnerne er til stede under udførelse af dødsstraf med stenkastning, men deres fravær medfører ikke bortfald af straffen. Men hvis de flygter, bortfalder straffen.

Tolkensbemærkninger:

f1 Tolken fremlægger sine bemærkninger til denne bestemmelse, fordi de direkte gengivelser af begreberne for "Gud's ret" og "menneske's ret" ikke er tilstrækkeligt dækkende for de originale udtryk, som er arabisk-islamisk, juridiske udtryk. Tolkens bemærkninger hertil er ikke en fortolkning af de juridiske udtryk.

"Gud's ret" eller "enfal" (den islamisk-juridiske udtryk) omfatter værdier, som ikke er skabt af menneskers arbejde. For eksempel jordarealer på bjergene, miner (guldminer osv.), arv uden arvinger (arven tilfalder "fælleskassen", den islamiske udtryk for statskassen). Fælleskassen

er også del af "enfal". Sager om Gud's ret omfatter tillige bøn og faste og endvidere sager vedrørende illegitime samleje og homoseksuelt samleje.

"Menneske's ret" omfatter værdier, som er skabt af mennesker, herunder penge, bygninger osv.. I sager vedrørende overtrædelse af "mennesker's ret (eller rettigheder, tolk)" skal en bestemt person eller personer have lidt skade.

Der er et yderligere begreb, "almene rettigheder", som ikke er omtalt i denne paragraf. Almene rettigheder omfatter landets styr.

f2 Tolken fremlægger sine bemærkninger til "(dommeren's) viden", fordi original-udtrykket "Elm" (viden) henviser til omfang af dommeren's kendskab til, at overtrædelsen har fundet sted, baseret på bevisførelsen. Udtrykket henviser ikke til dommerens "vurdering" af strafudmålingen. Straffen i de omhandlede overtrædelser, såfremt de er bevist, er "Hadd", altså bestemt af Gud og dommeren har ikke mulighed for at reducere eller ændre straffen.

Tolkens bemærkninger hertil er ikke en fortolkning af de juridiske udtryk.

2. sektion: Lavat, hvis straf er fastsat af Gud (homoseksuelt samleje mellem mænd)

1. kapitel: Definition og konsekvensen af homoseksuelt samleje mellem mænd

- § 108 "Lavat" er samleje mellem 2 mænd, uanset om der har været penetration eller gnidning af lårene mod hinanden.
- § 109 Både den person, som er den aktive deltager i samlejet og den person, som er genstand for samlejet bliver dømt til "hadd" (ental for "hodud" dvs. straf fastsat af gud. Se 2. bog. Tolk).
- § 110 Straffen for homoseksuelt samleje mellem mænd, såfremt der har været penetration, er døden. Henrettelsens metode bestemmes af den religiøse dommer.
- § 111 Homoseksuelt samleje medfører dødsstraf kun såfremt både den aktive deltager i samlejet og den person, som er genstand for samlejet er myndige, i normal sindstilstand og selvbestemmende.
- § 112 Såfremt en mand, som er myndig og i normal sindstilstand, udfører samleje med en mandlig person, som ikke er myndig, bliver den myndige mand dræbt. Den person, som er genstand for samlejet og var villig til samlejet bliver pisket med op til 74 piskeslag.
- § 113 Hvis 2 mandlige personer, som ikke er myndige begår samleje, bliver de pisket med op til 74 piskeslag, medmindre en af dem var uvillig.

2. kapitel: Bevisførelse i retten for homoseksuelt samleje mellem mænd

- § 114 En mands homoseksuelle samleje bevises ved, at han tilstår 4 gange over for den religiøse dommer.
- § 115 Hvis en mand tilstår færre end 4 gange, bliver han ikke straffet med dødsstraf. Han bliver straffet med en reduceret straf.
- § 116 Tilståelsen er gyldig kun såfremt den tilstående er myndig, i normal sindstilstand, selvbestemmende og har truffet beslutning herom.

- § 117 Homoseksuel samleje skal bevises ved 4 mandlige, retfærdige vidner til samlejet.
- § 118 Homoseksuel samleje kan ikke bevises ved færre end 4 mandlige, retfærdige vidner og vidnerne blive korporligt straffet for falsk beskyldning.
- § 119 Kvindelige vidner alene, eller suppleret med et mandligt vidne, kan ikke bevise homoseksuel samleje.
- § 120 Den religiøse dommer kan træffe afgørelse i henhold til sin egen viden, som er baseret på almen viden og omdømme.
- § 121 Straffen for 2 mænds gnidning af lårene mod hinanden og lignende, uden penetration, er 100 piskeslag for hver deltager.
- § 122 Såfremt kontakt med lårene og lignende er gentaget 3 gange og forholdene er straffet hver gang, er straffen efter 4. gang døden.
- § 123 Såfremt 2 mænd, som ikke er beslægtet befinder sig upåklædt og uden grund under et dække (lagen, tæppe m.v., tolk), bliver begge to straffet med op til 99 piskeslag.
- § 124 Såfremt en person kysser en anden person på grund af liderlighed, bliver han straffet med op til 60 piskeslag.
- § 125 Såfremt en person begår homoseksuel samleje eller foretager gnidning af lårene mod en anden mand, og lignende, og han angrer, inden vidnerne aflægger vidneforklaring, bortfalder straffen. Hvis han angrer efter vidnernes har aflagt forklaring, bortfalder straffen ikke.
- § 126 Såfremt en persons har begået homoseksuel samleje, eller har foretaget gnidning af lårene mod en anden mand, og lignende, og dette bevises ved hans tilståelse, og efter tilståelsen angrer han, kan dommeren anmode den åndelige leders befuldmægtigede om benådning.

3. sektion: Mosahegheh (Lesbisk samleje, tolk)

- § 127 "Mosahegheh" er lesbisk samleje mellem kvinder med genitaler.
- § 128 Bevisførelsen i retten for lesbisk samleje er på samme måde som bevisførelsen for homoseksuel samleje mellem 2 mænd.
- § 129 Straffen for lesbisk samleje er 100 piskeslag for hver deltager.
- § 130 En person straffes for lesbisk samleje, såfremt hun er myndig, i normal sindstilstand, selvbestemmende og hun har handlet med forsæt.

Stk. (1): Med hensyn til straf for lesbisk samleje, skelnes der ikke mellem den person, som er den aktive deltager og den person, som er genstand for samlejet og ligeledes skelnes der ikke mellem en muslimsk kvinde og en ikke-muslimsk kvinde.

- § 131 Såfremt lesbisk samleje gentages 3 gange, og hver gang er pågældende blevet straffet. Er straffen efter 4. gang døden.

- § 132 Såfremt en person begår lesbisk samleje og hun angrer, inden vidnerne aflægger vidneforklaring, bortfalder straffen. Hvis hun angrer efter vidnerne har aflagt forklaring, bortfalder straffen ikke.
- § 133 Såfremt en persons har begået homoseksuelt samleje, og dette bevises ved hendes tilståelse, og efter tilståelsen angrer hun, kan dommeren anmode den åndelige leders befuldmægtigede om benådning.
- § 134 Såfremt 2 kvinder, som ikke er beslægtet befinder sig upåklædt og uden grund under et dække (lagen, tæppe m.v., tolk), bliver begge to straffet med under 100 piskeslag. Såfremt overtrædelsen og straffen gentages, bliver hver deltager efter 3. gang, straffet med 100 piskeslag.

4. sektion: Rufferi

- § 135 Rufferi består af samling og i forbindelse-sætning af 2 eller flere personer med henblik på udførelse af illegitimt samleje eller homoseksuelt samleje.
- § 136 Rufferi bevises ved 2 gange tilståelser, betinget af, at den pågældende person er myndig, i normal sindstilstand, selvbestemmende og personen har handlet med forsæt.
- § 137 Rufferi bevises ved 2 mandlige, retfærdige vidners vidneforklaringer.
- § 138 Straffen for rufferi er 75 piskeslag og forvisning fra området mellem 3 måneder og 1 år for mænd og kun 75 piskeslag for kvinder.

5. sektion: Ghazf (at beskyldte en anden person for illegitimt samleje eller homoseksuelt samleje, tolk)

- § 139 "Ghazf" er at beskyldte en anden for illegitimt samleje eller homoseksuelt samleje.
- § 140 Straffen for en mand eller kvinde, som beskylder en anden person for illegitimt samleje eller homoseksuelt samleje, er 80 piskeslag.
- Stk. 1: Effektivisering af straffen for "ghazf" er betinget af den beskyldte persons ønske herom.
- Stk. 2: Såfremt en person beskylder en anden person for en anden handling end illegitimt samleje eller homoseksuelt samleje; for eksempel for lesbisk samleje og andre illegitime handlinger, straffes personen med op til 74 piskeslag.
- § 141 "Ghazf" skal være klar og utvetydig og den person, som retter beskyldningen skal være vidende om hvad udtrykket betyder, selv om lytteren ikke kender betydning af udtrykket.
- § 142 Såfremt en person siger til sit legitime barn "Du er ikke mit barn", straffes pågældende for "ghazf". Ligeledes såfremt en person siger til en andens legitime barn "Du er ikke hans/hendes barn", straffes pågældende for "ghazf".

(5. kapitel fortsætter til og med 164. Men fortsættelsen er ikke oversat, tolk)

6. sektion: Alkoholiske drikkevarer

(Straffen for at drikke dem er fastsat af Gud)

1. kapitel: Konsekvenserne for at drikke alkoholiske drikkevarer

- § 165 At drikke alkoholiske drikkevarer medfører straf, uanset om mængden er lille eller stor, om mand bliver beruset eller ej, om drikkevaren er ublandet eller blandet så meget, at den stadigvæk er alkoholisk drikkevare.

Stk. 1: Øl betragtes som vin, og selv om mand ikke bliver beruset af den, bliver man straffet, såfremt man drikker den.

Stk. 2: Det er "haraam" (forbudt efter islamiske bestemmelser, tolk) at drikke druesaft, som er destilleret, enten af sig selv eller ved ild- eller solvarme eller lignende. Med det fører ikke til straf.

2. kapitel: Betingelserne for at straffe for at drikke alkoholiske drikkevarer

- § 166 Drikkeri af alkoholiske drikkevarer kan bevises mod en person, som er myndig, i normal sindstilstand, selvbestemmende og personen er vidende om det drejer sig om alkoholiske drikkevarer og, at de er forbudt efter islamiske bestemmelser.

Stk. 1: Såfremt en person, som har drukket vin (alkoholisk drikkevare, tolk) påstår, at han/hun var uvidende om bestemmelsen eller hvad den drejer sig om og hvis der er sandsynlighed for, at hans påstand er sandfærdig, bliver pågældende ikke dømt til straf.

Stk. 2: Såfremt en person ved, at det er forbudt efter islamiske bestemmelser at drikke vin og alligevel drikker den, bliver pågældende straffet, selv om pågældende ikke ved, at drikkeriet medfører straf.

- § 167 Såfremt en person kommer i en desperat situation og for at redde livet eller for at behandle en svær sygdom drikker den fornødne mængde vin, bliver han ikke dømt til straf.
- § 168 Såfremt en person tilstår 2 gange til at have drukket vin, blive pågældende dømt til straf.
- § 169 Tilståelsen er kun gyldig, såfremt den tilstående person er myndig, i normal sindstilstand, selvbestemmende og handlingen er foretaget med forsæt.
- § 170 Såfremt vin-drikkeriet skal bevises med vidner, kan det ske udelukkende med vidneforklaringer fra 2 mandlige, retfærdige vidner.
- § 171 Såfremt en af de mandlige, retfærdige vidner forklarer, at en person har drukket vin og den anden forklarer, at pågældende har kastet vin op, er overtrædelsen bevist.
- § 172 Der må ikke være uoverensstemmelser mellem vidneforklaringerne om drikkeri af alkoholiske drikkevarer med hensyn til tid, sted og lignende. Men såfremt det ene vidne bevidner, at det var ægte alkoholisk drikkevare, og det andet vidne bevidner, at det var en bestemt type alkoholisk drikkevare, er overtrædelsen bevist.

§ 173 tilståelse eller vidneforklaring fører til straf kun såfremt den person, som har drukket, ikke er undskyldt på grund af sin sinds tilstand

§ 174 at drikke alkoholiske drikkevarer medfører 80 piskeslag for mænd eller kvinder.

Stk. (1): Ikke-muslimer kun bliver straffet med 80 piskeslag, såfremt de drikker offentligt.

§ 175 Enhver som fremstiller, skaffe, købe, sælge, transporterer og tilbyder alkoholiske drikkevarer bliver dømt til fængsel fra 6 måneder til 2 år. Såfremt en person på opfordring, ved incitament eller svig, fremskaffer udstyr til brug af alkoholiske drikkevarer, betragtes som medvirkende til drikkeri af alkoholiske drikkevarer og dømmes til op til 60 piskeslag.

3. kapitel: metoden for udførelse af straf bestemt af Gud

§ 176 Mænd piskes i stående stilling, upåklædt, bortset fra dækkede genitaler., og kvinder piskes i siddende stilling med tillukket påklædning.

§ 177 Straffen udføres når den dømte ikke længere er beruset.

§ 178 Såfremt en person har drukket flere gange og han/hun ikke er blevet straffet, er det tilstrækkeligt at straffe den pågældende en gang for alle forholdene.

§ 179 Såfremt en person drikker flere gange og bliver straffet hver gang, blive den pågældende henrettet efter den 3. gang.

§ 180 Såfremt den person, som er dømt til straf bliver sindssyg eller vender islam ryggen, bliver han ikke fri for straf.

4. kapitel: Betingelser for bortfald af straf for brug af alkoholiske drikkevarer eller benådning herfor

§ 181 Såfremt en person, som har drukket alkoholiske drikkevarer angrrer, inden vidnerne aflægger vidneforklaring, bortfalder straffen. Hvis han angrrer efter vidnernes har aflagt forklaring, bortfalder straffen ikke.

§ 182 Såfremt en persons har drukket alkoholiske drikkevarer tilstår og efterfølgende, og efter angrrer, kan dommeren anmode den åndelige leders befuldmægtigede om benådning, eller udfører straffen.

7. sektion: Bevæbnet kamp og fordærvelse (eller korrupion, tolk) på jorden

1. kapitel: Definitioner

§ 183 Enhver som tager våben i hånden for at skabe frygt og angst og for at true befolkningens frihed og sikkerhed er bevæbnet kæmper (eller militant, tolk) og jordens fordærvede.

Stk. 1: Enhver som tager våben i hånden imod folk, men på grund af manglende evne, ikke skaber frygt hos nogen, er ikke bevæbnet kæmper.

Stk. 2. Enhver som tager våben i hånden som følge af personlig og fjendsk motiv, mod en eller flere bestemte personer og hans handling er ikke rette mod befolkningen i almindelighed, betragtes ikke som bevæbnet kæmper

Stk. 3: Der skelnes ikke mellem skydevåben og andet våben.

§ 184 enhver person eller gruppe, som tager våben i hånden for at bekæmpe bevæbnede kæmpere og jordens fordærvede er ikke bevæbnet kæmper.

§ 185 En bevæbnet tyv eller landevejsrøver, som bruger våben for at forstyrre befolkningens sikkerhed på landevejene og skaber frygt og angst er bevæbnet kæmper.

§ 186 Man er bevæbnet kæmper, såfremt man er medlem eller tilhænger af en gruppe eller organiseret forsamling, som gør væbnet opstand mod den islamiske regering, og man er vidende om gruppens eller organisationens virke, og man som medlem eller tilhænger deltager aktivt i at fremme gruppens eller organisationens målsætning. Dette gælder selv om man ikke er aktiv i den militante gren.

Stk. (1): En forenet front, som er dannet af flere forskellige grupper eller personer, betragtes som en enhed.

§ 187 Enhver person eller gruppe, som planlægger at styrte den islamiske regering og fremskaffe våben og sprængstoffer til dette formål, og ligesledes personer, som bevidst og med vilje forsyne dem med effektive økonomiske midler, udstyr og våben, er bevæbnet kæmper og jordens fordærvede.

§ 188 Enhver som stiller sig til rådighed for en væsentlig post i kup-regeringen og hans indsat spiller på en eller anden måde en effektiv rolle i kuppet er bevæbnet kæmper og jordens fordærvede.

2. kapitel: Bevisførelse for bevæbnet kamp og jordens fordærvelse

§ 189 Bevæbnet kamp og jordens fordærvelse bevises på følgende måder:

- a. Ved en gang tilståelse, betinget af, at den tilstående er myndig og i normal sindstilstand og tilståelsen er fremlagt af egen vilje og med egen intention.
- b. Ved forklaring fra kun 2 mandlige og retfærdige vidner.

Stk. 1: vidneforklaringer fremsat af folk, som er blevet angrebet af bevæbnede kæmpere til fordel for hinanden, accepteres ikke.

Stk. 2: Såfremt et antal mennesker bliver angrebet af bevæbnede kæmpere, accepteres vidneforklaringer fra personer, som siger "Vi har ikke lidt nogen skade".

Stk. 3: Vidneforklaringer, som ikke er private klager, men er fremsat af personer, som er blevet angrebet og har til formål at bevise, at de angribende er bevæbnede kæmpere accepteres.

3. kapitel: Straffen for bevæbnet kamp og fordærvelse på jordens fordærvelse, hvis straf er bestemt af Gud

§ 189 Bevæbnet kamp og fordærvelse på jorden bevises på følgende måder:

§ 190 Straffen for bevæbnet kamp og fordærvelse på jorden er en af de 4:

1. Henrettelse
2. Hængning
3. Først afskæring af højre hånd (eller arm, tolk), efterfulgt af afskæring af venstre fod (eller ben, tolk)
4. Forvisning fra byen^{g)}.

§ 191 Det er dommeren, som træffer afgørelse om hvilken af de 4 sanktioner skal udføres, uanset om den bevæbnede kæmper har dræbt eller såret en anden person, eller har taget besiddelse af en anden persons ejendom, eller har slet ikke gjort nogen af delene.

§ 192 Straffen for bevæbnet kamp og fordærvelse på jorden bortfalder ikke ved forurettedes tilgivelse.

§ 193 En bevæbnet kæmper, som forvises, skal overvåges og han/hun må ikke omgås andre mennesker.

§ 194 Forvisnings varighed er mindst 1 år, selv om han/hun angrer efter anholdelsen. Såfremt han/hun ikke angrer, forbliver han/hun i forvisning.

§ 195 bevæbnede kæmpere og fordærvede på jorden korsfæstes på følgende måde:

- a. Han/hun må ikke bindes på korset således, at det fører til døden.
- b. Pågældende må ikke blive på korset i mere end 3 dage. Hvis pågældende dør i løbet af de 3 dage, nedtages han/hun.
- c. Såfremt pågældende overlever de 3 dage, må han/hun ikke dræbes.

§ 196 Amputation af højre hånd (eller arm, tolk) og venstre fod (eller ben, tolk) sker på samme måde som straf for tyveri.

Tolkens bemærkninger:

- g) Forvisning fra byen er en direkte gengivelse af farsi udtrykket "nafye balad", som egentlig er arabisk. Men i denne juridiske sammenhæng betyder udtrykket "fængsling".

17. sektion: Forbrydelser mod personer og børn

- § 623 Enhver som forårsager en kvindes abort ved at give medicin eller andre midler, dømmes til 6 måneder til 1 års fængsel, og enhver som med viden og forsæt opfordrer en kvinde til at anvende medicin eller andre midler og dermed være årsag til, at kvinden aborterer, dømmes til 3 til 6 måneders fængsel, medmindre det kan bevises, at handlingen var for at redde moderens liv. Under alle omstændigheder dømmes vedkommende til erstatning i henhold til den relevante bestemmelse.
- § 624 Såfremt en læge eller jordmoder eller apoteker, eller personer, som arbejder som læge, jordmoder, kirurg eller apoteker skaffer abort-udstyr, eller medvirker til abort, dømmes til 2 til 5 års fængsel, ligesom de dømmes til betaling af erstatning i henhold til de relevante bestemmelser.
- § 630 Såfremt en mand observerer, at hans ægtefælle er i færd med illegitimt samleje med en fremmed mand, og han er vidende, at det er med kvindens samtykke, kan han dræbe dem på stedet. Såfremt kvinden er modvillig, kan han kun dræbe manden. At påføre slag og sår behandles på samme mod som drab.
- § 632 Såfremt en person, som har fået overdraget et barn, nægter at udlevere barnet til den, som har ret til at få barnet, straffes med 3 til 6 måneders fængsel, eller bøde fra 150.000 tumaner til 300.000 tumaner (1.000 til 2000 kr. i 2005, tolk).

18. sektion: Forbrydelser mod den offentlige moral og skik

§ 627 Såfremt en mand og én kvinde, som ikke er gifte med hinanden begår et illegitimt forhold eller en umoralsk handling, anden end samleje, herunder at kysse eller at lægge sammen, dømmes de til op til 99 piskeslag. Såfremt handlingen er begået med vold og mod protest, er det kun den, der har begået handlingen, der straffes.

§ 638 Såfremt en person, på et offentligt sted, begår en haraam-handling, ("haraam" betyder forbudt efter islamiske bestemmelser, tolk), straffes pågældende for den begåede handling og derudover med 10 dage til 2 måneder fængsel, eller med op til 74 piskeslag. Såfremt handlingen i sig selv ikke er strafbar, men den krænker den offentlige moral, dømmes pågældende til 10 dage til 2 måneders fængsel eller op til 74 piskeslag.

Stk. (1): Kvinder, som viser sig på offentlige steder uden islamisk påklædning dømmes til 10 dage til 2 måneders fængsel, eller bøde på 5.000 til 50.000 tumaner (35 til 350 kr. i 2005, tolk).

§ 639 Følgende personer dømmes til 1 til 10 års fængsel. Med hensyn til pkt. a. kan retten træffe afgørelse om midlertidig lukning af det omhandlende sted:

- a. Enhver som opretter eller driver et center for fordærvelse (eller "korruption", tolk) eller prostitution.
- b. Enhver som opfordrer befolkningen til fordærvelse eller prostitution, eller muliggør det.

Stk. (1): Såfremt ovennævnte forhold omhandler rufferi, dømmes pågældende til straf for ovennævnte forhold og endvidere for straf for rufferi.

§ 640 Følgende personer dømmes til 3 måneder til 1 år fængsel og bøde fra 150.000 til 600.000 tumaner (1.000 til 4.000 kr. i 2005, tolk) og op til 74 piskeslag. Den pågældende dømmes til en eller 2 af ovennævnte straffe.

1. Enhver som uddeler, handler med, udstiller for offentlighed, eller fremstiller, eller opbevarer for handel og uddeling, skrift, tegning, maleri, publikationer, meddelelser, mærkater, film, videobånd eller i det hele taget midler, som krænker den offentlige moral og skik.
2. Enhver som personligt eller på anden vis, importerer eller eksporterer ovennævnte effekter for at opnå ovennævnte mål, eller på en eller anden måde medvirker eller er ansvarlig for handel med dem, eller beriger sig ved at udleje dem.
3. Enhver som på en eller anden måde udgiver ovennævnte effekter, eller stiller dem til offentlighedens rådighed.
4. Enhver som med henblik på at opfordrer til handel med ovennævnte effekter, eller til at udbrede dem, annoncerer, eller henviser til en person, som foretager ovennævnte ulovlige handlinger eller henviser til et sted, hvor effekterne kan skaffes.
5. Stk. (1): Bestemmelsen gælder ikke handel med effekter, som under hensyntagen til islamiske normer, anvendes til videnskabelige formål eller andre rimelige målsætninger

